

De kracht van Ajajatsoe

MARC DE BEL

DE KRACHT VAN AJAJATSOE

Van Halewyck

Voor Miugini, die gedurende
mijn negen maanden lange verblijf
in Papoea-Nieuw-Guinea
zo goed voor mijn Mexicaanse cactus
heeft gezorgd.

Met dank aan Benoit,
die dit boek graag had gelezen.

De kracht van Ajajatsoe
Marc de Bel
Met illustraties van Ken Broeders

Vanaf 10 jaar

Eerste druk: 1989
Tiende druk: mei 2017

© 2017, Marc de Bel en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
www.pelckmansuitgevers.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke
voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in
geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de
wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or
made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical,
without prior permission in writing from the publisher.

D/2017/7104/60
ISBN 978 94 6131 710 0
NUR 283

www.marcdebel.be
facebook.com/marcdebelhamels
vanhalewyck.be

vanhalewyck

vanhalewyck

van_halewyck

Beste lezer,

Als je *Het ei van oom Trotter* nog niet hebt gelezen,
dan doe je dat best voor je aan dit boek begint.

Het hoeft niet echt, maar er zal je heel wat
duidelijker zijn.

Dat hoop ik althans, want eerlijk gezegd
sta ik er zelf ook aardig van te kijken.

Je vriend,
Alexander

*Het leven is als een boom,
waarvan we niet alleen de wortels,
de stam, de takken en de bladeren zien,
maar die ook diep binnenin een kracht bezit,
die na een tijd zal zorgen voor bloemen en vruchten.*

*Een plant is een vlinder die aan de aarde vastzit,
een vlinder is een plant die de Geesten hebben bevrijd.*

VRIJ VERTAALD NAAR RUDOLF STEINER

*Voor ik wegzink in de Grote Slaap,
wil ik de schreeuw van de Vlinder horen.*

THE DOORS

Deel 1

*Vakantiekolonie
Kinderpret*

1

Alexander staarde naar de dode vlinder op de hoge zoldering vlak boven zijn bed en voelde aan de pijnlijke plek op zijn neus. Hij keek op zijn horloge. Het was zeven minuten over elf. De vollemaan wierp een hoop grijsblauw licht in de grote slaapzaal. Het was een prachtige vlinder geweest, maar jong en waarschijnlijk niet al te snugger. Slimme insecten, zoals ervaren muggen, lieten zich in vakantiekolonies voor halfelf niet zien aan jongens van elf tot veertien.

Alexander zat hier ook vast, maar hij had geen andere keuze.

De vlinder wel, die had makkelijk buiten kunnen blijven.

Dan had Evert van Dam hem niet grijnslachend met zijn hoofdkussen tot moes geplet... Dat had hij daarna ook met Alexander geprobeerd. Gelukkig was leider Piet net op dat ogenblik de slaapzaal binnengekomen. Van Dam had een flinke uitbrander gekregen omdat hij die grote steen in zijn kussen had gestopt.

Een geluk dat ik net mijn bril had afgezet, dacht Alexander. Leider Piet was veruit de beste van de drie leiders. De andere twee hadden geen greintje gezag. Ze deden telkens of hun

neus bloedde als Evert van Dam en zijn nieuwe vriend, een laatstejaars, nieuwkomers als Alexander het leven zuur maakten.

‘Ik krijg je nog wel, Duberrie... Dit is tenslotte nog maar de eerste dag...’ had de steenkussenmepper gesist toen leider Piet weer was vertrokken en het licht in de zaal had uitgedaan.

‘Nog negen dagen...’ zuchtte Alexander. ‘Nog negen dagen moet ik me uit de klauwen van die Van Dam proberen te houden. Dan mag ik terug naar huis...’

Hij telde opnieuw de dagen na op zijn vingers.

Vandaag was het maandag 10 juli. Volgende week woensdag kwamen paps en mams hem halen.

‘Het zal je goeddoen, Alexander’, had paps die ochtend gezegd. ‘Je zult er meer mans door worden...’

Hij was veel liever thuisgebleven om de hele vakantie samen met Lien op het geheime plekje bij de vijver te zitten. Maar mams stond erop dat hij naar deze stomme vakantiekolonie ging. Ze vond dat ze zelf dringend aan wat rust toe was. Sofietje was een lastige, huilerige baby die haar weinig nachtrust gunde.

Tja... da’s juist, dacht Alexander, maar waarom moet ik daarvoor opdraaien?

Hij had daar eens iets over gelezen. Hij las overigens heel wat, sinds hij vorig schooljaar die poëziewedstrijd had gewonnen. Hij had alle zesendertig boeken uit de bibliotheek van de vijfde klas verslonden en hij verlangde er al naar om na de vakantie aan die van de zesde klas te beginnen. Naar verluidt zaten er enkele heerlijk spannende avonturenverhalen bij. Daar was hij

dol op, vooral wanneer de held een grote, sterke, moedige kerel was...

Het stukje over die huilerige baby's had hij gelezen in een van mams' tijdschriften. Daarin stond dat kinderen die borstvoeding kregen veel rustiger waren.

'Allemaal flauwekul...' had mams geantwoord toen hij erover begonnen was.

Maar hij wist waarom ze Sofietje geen borstvoeding gaf. Mams was bang dat ze daardoor hangborsten zou krijgen. Dat had ze niet tegen hemzelf, maar aan de telefoon tegen een vriendin gezegd.

Sofie was nu ongeveer zeven maanden oud. Hij telde het na op zijn vingers, het klopte. Ze was in december geboren, hij herinnerde het zich nog heel goed.

'Bzzzzz...'

Alexander waaide de mug weg met zijn hand. Het zoemende insect zocht een makkelijker, slapend slachtoffer.

Er lag wel twintig centimeter sneeuw die ochtend, toen de postbode een sterke alcohollicht en twee kleurige pakjes binnenbracht. Het grootste was voor hem, het andere voor zijn zusje, dat enkele uren later zou worden geboren. Zijn hart was bijna uit zijn borstkas gewipt toen hij de naam van de afzender had gelezen... *Oom Trotter!*

De dode vlinder op de zoldering vervaagde en nam de vorm aan van het masker dat thuis in Alexanders kamer aan de muur tegenover zijn nu lege bed hing. Volgens het bijgevoegde briefje in het pak was zowel het prachtige masker als de gedroogde, fraai versierde penis van een sterke, vijandige

krijger, afkomstig van de Poewee-bosjesmannen uit het Itoeriwoud. Verder vertelde het briefje dat een meisje dat op de dag van haar geboorte zo'n amulet kreeg, een goede mams zou worden met hangborsten om trots op te zijn omdat ze er zoveel kinderen mee had gevoed.

Een uur nadat mams het pakje had opengemaakt was Sofie geboren. Alexander begreep nog altijd niet hoe oom Trotter had geweten dat zijn zusje net op die dag zou komen.

Hij dacht aan het masker. Hij keek er altijd naar voor hij insliep. Het gaf hem een veilig gevoel en het bracht oom Trotter elke avond een beetje terug... En Yam-Yam. Hij miste die twee heel erg, zoals hij eigenlijk ook nog altijd opa miste.

Hij zette zijn bril op – het masker verdween, de vlinder kwam weer in de plaats – en schoof voorzichtig tussen de lakens vandaan. Gelukkig piepte zijn bed niet al te hard.

De vloer voelde ijskoud aan. Hij trok zijn tenen in en sloop behoedzaam tussen de rij slapende kinderen naar het kastje met zijn spullen.

'Nummer 77...' las hij stilletjes en hij trok de deur open.

'Laat me los! Laat me loss...' schreeuwde plotseling iemand.

Alexanders tenen strekten zich alle tien tegelijk en zijn hart maakte in zijn borstkas een driedubbele salto met buitenwaartse schroef. Hij draaide zich met een ruk om.

'Ga weg...! Nee! Ga weg...' smeekte de hardopdromer.

Alexander kreeg weer lucht, zijn hart landde perfect.

Hij herkende de jongen. Het was een van de nieuwkomers die net als hij op deze eerste dag meteen kennis had gemaakt met Evert van Dam en zijn al even akelige vriend Brak. Het

gangsterduo had de jongen zijn zak met snoep voor tien dagen afgedreigd.

Gelukkig was er niemand wakker geworden. Toch haastte Alexander zich om zijn nieuwe schoudertas uit het kastje te nemen en er snel mee terug naar zijn bed te sluipen. Daar zette hij zijn bril af en verdween tussen de lakens. Hij trok de deken ver over zijn hoofd. Hij zag geen steek meer, maar dat hoefde niet.

Moeiteloos ritste hij de tas open en haalde er zijn muziekdoojsje uit, dat hij voor de zekerheid onder zijn hoofdkussen liet spelen. Opa's muziekdoojsje was een van zijn dierbaarste kostbaarheden, samen met het ezelskarretje met de clown dat hij van oom Trotter had gekregen en de brieven van Yam-Yam. Hij vereerde ze als relikwieën. Maar het ezelskarretje met de clown was moeilijk weg te stoppen en bijgevolg niet geschikt om mee te nemen naar een vakantiekolonie. Hij had zelfs lang gearzeld over het muziekdoojsje. Hij mocht er niet aan denken dat iemand het zou stelen!

Hij geeuwde ontspannen, het vertrouwde melodietje maakte hem rustig. Bovendien leek het pikdonker hier precies op het pikdonker thuis. Hij vergat waar hij was en zuchtte diep. Hij vocht tegen de slaap, want hij wilde eerst nog eens Yam-Yams laatste brief lezen. Die had hij ook in een van de vele zakken van zijn nieuwe schoudertas gestopt, in het boek over Nieuw-Guinea dat hij voor zijn elfde verjaardag had gekregen. Hij geeuwde opnieuw en zijn ogen vielen dicht. Het muziekdoojsje speelde steeds trager en viel ten slotte stil. Buiten, in het omringende eikenbos, kraste een uil.

Alexanders horloge wees 12.03 uur aan. Duizend vierhonderdzevenendertig minuten later zou ook de tweede dag in vakantiekolonie Kinderpret voorbij zijn, maar ondertussen zou er heel wat gebeuren.